

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: V. T. P., narozen „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupen JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem,
sídlím Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti

žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
sídlím Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 3. 2019, č. j. KRPU-55242-22/ČJ-2019-040022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, se přiznává odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč, jež mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 21. 3. 2019, č. j. KRPU-55242-22/ČJ-2019-040022, kterým byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena na devadesát dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce, který nastal dne 20. 3. 2019 v 9:25 hodin.

Žaloba

2. V žalobě doplněné prostřednictvím ustanoveného právního zástupce žalobce namítal, že žalovaná nesprávně posoudila využitelnost zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Žalobce obsáhle citoval příslušnou část odůvodnění napadeného rozhodnutí a konstatoval, že posouzení nemožnosti uložení zvláštních opatření je zjevně nesprávné a zavádějící. Dodal, že žalovaná tato opatření vyloučila především pro nedůvěru k žalobci. Zdůraznil, že žalovaná dostatečně nezhodnotila skutečnost, že se nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky v řádu hodin a nikdy v minulosti se neprotivil jakémukoli rozhodnutí správního orgánu. Žalobce připomněl, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Po tomto datu musí být vnitrostátní předpisy vykládány v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice, na což upozornil Nejvyšší správní soud v rozsudcích sp. zn. 1 As 132/2011 a 3 As 30/2011.
3. Podle žalobce žalovaná při hodnocení úmyslu žalobce vycestovat do Německa zcela nedostatečně zhodnotila to, že žalobce po svém zajištění plně spolupracoval s českou policií a nijak nerozporoval své porušení pravidel pobytu v schengenském prostoru, jakož i svou připravenost vrátit se do Vietnamu. Skutečnost, že žalobce přicestoval do České republiky a několik hodin se tu nelegálně zdržoval, podle žalobce sama o sobě nemůže být důvodem pro aplikaci institutu zasahujícího do základního práva žalobce na osobní svobodu natolik, jako je tomu v případě zajištění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce namítal, že žalovaná nedostála své povinnosti přihlédnout k míře závažnosti protiprávního jednání, kterého se žalobce dopustil. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 294/2016 žalobce konstatoval, že prostý nelegální pobyt není natolik závažnou okolností, aby nebylo možné využít zvláštní opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců.
4. Žalobce zdůraznil, že v jeho případě nelze ani paušálně odmítnout uložení zvláštních opatření pro jejich eventuální nerealizovatelnost. Ačkoli žalobce nedisponuje prostředky pro složení finanční záruky ve výši několika set tisíc korun českých, je dospělou osobou, která byla schopna si zajistit poměrně komplikovanou cestu z Vietnamu až do Německa, a proto podle něj nelze očekávat, že by si nedokázal např. prostřednictvím svých příbuzných, organizace IOM či jiných charitativních institucí opatřit prostředky i na dočasný pobyt na území České republiky až do doby svého vycestování do Vietnamu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Uzavřel, že minimálně zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců v žádném případě není vyloučeno ani z hlediska praktické realizovatelnosti.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci uvedla, že nepřistoupila k uložení zvláštních opatření zejména na základě § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, jelikož žalobce měl v úmyslu neoprávněně vstoupit do Německa a také to učinil. Doplnila, že možnost uložení zvláštních opatření byla vyloučena, neboť žalobce na území České republiky nikoho nezná, nemá zde žádné rodinné příslušníky, Českou republikou pouze tranzitoval a neměl dostatek finančních prostředků, ani si je nemohl nijak obstarat. Žalobce cestoval bez cestovního dokladu, neměl ani patřičná oprávnění k výkonu zaměstnání v Evropě a nebyl schopen doložit svou identitu. Ochota a schopnost žalobce respektovat případně uložené zvláštní opatření za účelem vycestování byla podle žalované podstatně snížena jeho dosavadním chováním, kdy cestoval z Vietnamu do Evropy v úkrytu bez potřebných pobytových oprávnění, za pomoci převaděčů a pouze z ekonomického důvodu. V neprospěch žalobce svědčila i jeho ochota být zaměstnán bez cestovního dokladu a povolení k pobytu, a tím i bez pracovního povolení. Svým jednáním dal žalobce jasně najevo, že nehodlá respektovat právní předpisy upravující pobyt občanů třetích zemí na území Evropské unie, natožpak respektovat povinnosti uložené zvláštním opatřením. Tento závěr je podle žalované podpořen vynaloženým úsilím a nemalou finanční hotovostí, a proto je dán zřejmý předpoklad dokončit nelegální cestu za lepší práci, nikoli vycestovat do Vietnamu. Žalovaná shrnula, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování nebylo namístě, neboť jejich uložení by byl ohrožen výkon správního vyhoštění, byla by neúčelná a měla by negativní dopad na soukromý život žalobce, který by byl ponechán v České republice zcela bez prostředků (ubytování, strava, finance), což je nepřijatelné. Bylo pravděpodobné, že v případě jejich uložení by došlo k opětovnému pokusu žalobce vstoupit nelegálně do Německa, kde by se skrýval.
6. Tvrzení žalobce, že nelze očekávat, že by si nedokázal obstarat prostředky na dočasný pobyt na území České republiky, označila žalovaná za účelové. Další tvrzení žalobce, že se nedopustil žádného jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky v řádu několika hodin a nikdy v minulosti se neprotivil rozhodnutí správního orgánu, je podle žalované přinejmenším nepřesné a má za cíl zlehčit jeho protiprávní jednání. Podotkla, že žalobce od prvopočátku cestoval z Vietnamu ilegálně, skrytě, za pomoci převaděče. Žalobce podle ní vědomě a zcela účelově zvolil nelegální cestu do Evropské unie s jasným cílem najít práci lépe placenou než ve Vietnamu. Žalovaná zdůraznila, že žalobci není vytýkán pouze neoprávněný pobyt na území České republiky, nýbrž i vstup na území několika států Evropské unie (přinejmenším ještě Polsko a Německo) a pobyt v nich. Žalobcem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 294/2016 označila žalovaná za neaplikovatelný. Uvedla, že okolnosti žalobcova jednání nelze ignorovat pouze s odkazem na spolupráci s policií, která nijak nevylučuje zajištění s ohledem na nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná uzavřela, že napadené rozhodnutí obsahuje dostatečné odůvodnění nevyužitelnosti zvláštních opatření za účelem vycestování.

Správní spis

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 19. 3. 2019 v 13:55 hodin kontrolován německou policií v osobním vozidle Mazda s polskou registrační značkou na dálnici BAB 17 (D8) na parkovišti Am Heidenholz ve směru z České republiky do Německa a byl zadržen, neboť při kontrole bylo zjištěno, že nemá doklady potřebné k pobytu na území schengenského prostoru. Dne 20. 3. 2019 v 9:25 hodin byl žalobce na bývalém hraničním přechodu Petrovice převzat Policií České republiky podle readmisní dohody mezi vládou České republiky a Spolkové republiky Německo a přitom byl zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.
8. Dne 20. 3. 2019 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění podle § 118 a § 119 zákona o pobytu cizinců, konkrétně podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 téhož zákona.
9. Tentýž den byl s žalobcem sepsán protokol o výsledku, při němž žalobce uvedl, že z Vietnamu odcestoval lodí v listopadu 2018, měl namířeno do Evropy, aby tu mohl pracovat, konkrétní cílovou zemi neměl. Svůj cestovní doklad ztratil na lodi, vízum neměl. Jak dlouho a kudy cestoval, než byl v Německu zadržen, žalobce nevěděl, patrně z Polska a přes Českou republiku, neznal ani řidiče, ani další spolu s ním zadržené cizince. Cesta probíhala za pomoci převaděčů, na lodi byl zamčen v kabině, připruli asi do Polska, pak šel střídavě pěšky nebo jel autem, jednal podle pokynů převaděče. Za cestu dosud nikomu neplatil, až se dostane do země, kde najde práci, jeho rodina ve Vietnamu převaděčům zaplatí. Žalobce dále uvedl, že je ženatý, má dvě děti, jeho rodina žije ve Vietnamu v rodinném domě u jeho rodičů. Na území České republiky žalobce vstoupil 19. 3. 2019, ale jen projížděl. Byl si vědom toho, že vstoupit na území Evropské unie může jen s platným cestovním dokladem a vízem. Konstatoval, že nemá v České republice ani v Evropské unii žádné rodinné, ekonomické, společenské ani kulturní vazby, celou rodinu má ve Vietnamu. Žalobce podotkl, že mu není znám žádný důvod, který by mu bránil v návratu do Vietnamu, nežije tam v oblasti ohrožené ozbrojeným konfliktem, vazby k Vietnamu má silné, je to jeho rodná země, má tam rodinu. Žalobce uvedl, že má u sebe zhruba 85 dolarů. V České republice podle žalobce není nikdo, kdo by za něj složil finanční záruku nebo mu zaplatil ubytování. Za možný dopad rozhodnutí o správním vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce označil jen to, že nebude moci do Evropy a nebude tu moci pracovat.
10. Žalovaná si opatřila závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 21. 3. 2019 k možnosti vycestování žalobce a následně vydala žalobou napadené rozhodnutí o zajištění žalobce, které nabylo právní moci dne 21. 3. 2019.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhл nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
12. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud považuje za nezbytné nejprve zdůraznit, že žalobce ze zákonem vymezených podmínek pro zajištění cizince zpochybňoval výhradně posouzení toho, zda postačuje uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování, upravených v § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Splnění ostatních podmínek zajištění žalobce nerozporoval, proto se jimi soud nezabýval, když meze soudního přezkumu ve správním soudnictví jsou vždy dány tím, jaké žalobní body žalobce uplatní.
15. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je
 - a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*
 - b) *složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo*
 - c) *povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.*
16. Žalobce by si především měl uvědomit, že v jeho případě byly naplněny podmínky § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle kterého *„[p]olicie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.“* Z obsahu spisu je zjevné, že žalobce byl zadržen německou policií bezprostředně poté, kdy opustil Českou republiku a vstoupil na území Německa. Soud proto považuje za pravděpodobné, že by žalobce v případě, pokud by nedošlo k jeho zajištění, neodcestoval do Vietnamu a zopakoval svůj pokus o vstup na území Německa, neboť jeho vycestování z Vietnamu bylo vedeno snahou najít si práci v Evropě, přičemž jeho cesta již jednou do Německa směřovala. Podle názoru soudu tak byly naplněny podmínky § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, které uložení zvláštního opatření za účelem vycestování vylučují. Žalovaná ovšem toto ustanovení neaplikovala a zabývala se jednotlivými variantami zvláštních opatření, přičemž všechny s ohledem na konkrétní situaci žalobce vyloučila.
17. Soud dále připomíná, že nelze opomíjet účel zajištění, kterým je zabezpečení řádného průběhu řízení o správním vyhoštění včetně jeho následné realizace. Pokud k dosažení uvedeného účelu nepostačuje uložení zvláštního opatření a jsou-li splněny i další podmínky § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je policie oprávněna cizince zajistit.
18. K námitce žalobce, že žalovaná dostatečně nezhodnotila skutečnost, že se nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky v řádu hodin a nikdy v minulosti se neprotivil jakémukoli rozhodnutí správního orgánu, soud konstatuje, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

že žalovaná v napadeném rozhodnutí zcela jednoznačně a srozumitelně popsala i další důvody, které uložení zvláštního opatření brání. Upozornila na to, že žalobce se nejen nacházel na území České republiky bez cestovního dokladu a víza, ale také neoprávněně úmyslně za pomoci převaděčů bez platného cestovního dokladu a víza tranzitoval přes státy Evropské unie z Polska až do Německa, kde byl zadržen, aniž znal identitu řidiče. Žalovaná poukázala také na to, že žalobce nedisponoval žádným dokladem a dosud se nepodařilo nijak prokázat jeho totožnost. Rovněž podotkla, že žalobce na území České republiky nemá žádné bydliště, nikoho zde nezná a nemá dostatek finančních prostředků. Z uvedeného je podle názoru soudu naprosto zjevné, že žalovaná brala v potaz všechny rozhodné skutečnosti a nevycházela toliko z nelegálního pobytu žalobce na území České republiky.

19. Soud zdůrazňuje, že úmyslem žalobce zjevně nebylo setrvat na území České republiky, natožpak se vrátit zpět do Vietnamu, neboť jednoznačně a opakovaně deklaroval záměr získat práci v Evropě, přičemž zjevně mířil za prací do Německa. Za situace, kdy žalobce vědomě vstoupil do schengenského prostoru bez platného cestovního dokladu a víza, přičemž se tu takto nelegálně chtěl zdržovat delší dobu (chtěl zde pracovat, tedy jeho zjevným úmyslem bylo čistě z ekonomických důvodů nepozorovaně proklouznout do Evropy, vnímá soud žalobce jako osobu, u níž rozhodně nelze spoléhat na to, že dodrží podmínky zvláštních opatření za účelem vycestování. Tato nedůvěra je naprosto logickým důsledkem dosavadního jednání žalobce a zároveň přirozeně vyplývá i ze skutečnosti, že žalobce nedisponoval žádným dokladem totožnosti, a žalované se ani nepodařilo jeho totožnost ověřit.
20. Podle názoru soudu existuje významné riziko, že by žalobce v případě uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) nebo c) zákona o pobytu cizinců neplnil své povinnosti z těchto ustanovení vyplývající, a namísto toho by realizoval svůj záměr najít si práci (patrně v Německu, které je – jak trefně poznamenala žalovaná – vyhlášenou zemí s výhodnějšími ekonomickými podmínkami a sociálními jistotami), a tím by se současně vyhnul návratu do Vietnamu. Je proto pravděpodobné, že by se žalobce skrýval a usiloval o to, aby nebylo možné řádně dokončit řízení o správním vyhoštění a toto vyhoštění realizovat. Tento závěr lze učinit i na základě žalobcem jednoznačně deklarované obavy, že v případě správního vyhoštění nebude moci do Evropy a nebude tu moci pracovat. Za daných podmínek není podle názoru soudu možné přistoupit k uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) nebo c) zákona o pobytu cizinců, když navíc žalobce ani nemá žádné vazby k České republice, a proto není zřejmé, jak by povinnosti vyplývající z těchto ustanovení plnil.
21. S ohledem na tyto okolnosti považuje soud za irelevantní, že se žalobce patrně nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky v řádu hodin a zřejmě se nikdy v minulosti neprotivil jakémukoli rozhodnutí správního orgánu. Tyto skutečnosti nemohou nic změnit na tom, že žalobce vědomě nelegálně (bez cestovního dokladu a víza) vstoupil do schengenského prostoru, což společně s jeho jednoznačně deklarovanou vůlí tu pracovat (minimálně zpočátku zjevně nelegálně) a při neexistenci jakýchkoli vazeb k České republice zakládajících možnost pobývat na určitém konkrétním místě a hlásit se policii vyvolává oprávněné pochybnosti o účinnosti zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jejich uložení proto podle soudu v daném případě rozhodně nepostačuje. Soud tudíž dospěl k závěru, že námitka žalobce, že posouzení nemožnosti uložení zvláštních opatření je zjevně nesprávné a zavádějící, je naprosto nedůvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

22. Na výše uvedených závěrech nemůže nic změnit ani to, že žalobce nijak nerozporoval své porušení pravidel pobytu v schengenském prostoru, jakož i svou připravenost vrátit se do Vietnamu. Touto námitkou se žalobce toliko snažil zlehčit své protiprávní jednání, kdy za pomoci převaděčů bez platného cestovního dokladu tranzitoval několik států Evropské unie s cílem najít si práci (patrně v Německu), a to vše vědomě nelegálně. Soud je přesvědčen o tom, že výše popsané a žalovanou hodnocené důvody jsou zcela dostačující pro zajištění žalobce, přičemž namítané nerozporování porušení pravidel a připravenosti k návratu do Vietnamu nelze podle názoru soudu přeceňovat, když sám žalobce opakovaně kladl důraz na svůj cíl pracovat v Evropě, což bylo také důvodem, proč opustil Vietnam.
23. Žalobci lze přisvědčit v jeho úvahách týkajících se implementace čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí a rovněž v jeho odkazech na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, nicméně skutkové okolnosti žalobcova případu absolutně vylučují možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování a při splnění podmínek § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze zajištění žalobce žalobou napadeným rozhodnutím považovat za zcela legitimní.
24. Tvzení žalobce, že spolupracoval s českou policií, nelze popřít, neboť žalované skutečně poskytl součinnost při svém výslechu a na pokládané otázky se snažil odpovědět. Je však otázkou, do jaké míry byla tato spolupráce ovlivněna žalobcovým uvědoměním si situace, že pasivitou své šance na setrvání na území Evropské unie nezvýší. Podle názoru soudu navíc samotná součinnost při výslechu nemůže odstranit existující pochybnosti o žalobcově věrohodnosti (a dokonce i o jeho identitě) a zároveň nemůže nic změnit na tom, že žalobce nemá v České republice kam se uchýlit, což vylučuje možnost aplikace § 123b odst. 1 písm. a) nebo c) zákona o pobytu cizinců.
25. Namítá-li žalobce, že samotná skutečnost, že přicestoval do České republiky a několik hodin se tu nelegálně zdržoval, nemůže být důvodem pro aplikaci institutu zasahujícího do základního práva žalobce na osobní svobodu natolik, jako je tomu v případě zajištění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, soud je nucen zopakovat, že důvodem zajištění žalobce nebyla pouze tato skutečnost. Jak již soud vysvětlil výše, žalovaná vzala v potaz veškeré skutkové okolnosti případu, zejména přihlédla k neexistenci jakýchkoli vazeb žalobce k České republice a k jím deklarovanému cíli pracovat v Evropě (patrně v Německu); neopomněla ani vědomě nelegální vstup na území schengenského prostoru. Tyto skutečnosti pak podle názoru soudu naprosto dostatečně odůvodňují závěr o nedostatečnosti zvláštních opatření v případě žalobce. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 294/2016 není podle názoru soudu vzhledem k okolnostem případu příslušný a v uvedeném kontextu nelze přisvědčit ani tomu, že žalovaná nedostála své povinnosti přihlédnout k míře závažnosti protiprávního jednání, kterého se žalobce dopustil.
26. K argumentaci žalobce, že je dospělou osobou, která je schopna si zajistit poměrně komplikovanou cestu z Vietnamu až do Německa, a proto nelze očekávat, že by si nedokázal opatřit prostředky i na dočasný pobyt na území České republiky až do doby svého vycestování do Vietnamu, soud připomíná, že cestu žalobci zajistili převaděči, jejichž identitu žalobce ani neznal, měla ji zaplatit žalobcova rodina a žalobce během cesty údajně ztratil cestovní doklad. Soudu se proto jeví poněkud absurdní, že se žalobce odvolává právě na své schopnosti zajistit si takovouto, navíc zjevně nelegální, cestu do Evropy bez

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

potřebného víza, kterou reálně sám nezajišťoval, neměl ani přesnou představu o tom, kudy cestoval, při níž spoléhal se na jemu neznámé převaděče a dokonce při této cestě nedokázal uhlídat ani svůj cestovní doklad.

27. Soud dodává, že měl-li žalobce na mysli složení finanční záruky, zákon o pobytu cizinců počítá s tím, že tuto záruku mohou složit pouze konkrétně určené osoby, což je ovšem u žalobce, který potřebnou hotovost nedisponoval a podle svého vyjádření v České republice nikoho neměl, prakticky vyloučeno. Složení záruky má navíc nahrazovat rozhodnutí o zajištění, tudíž musí být prostředky složeny ve stejně krátké lhůtě, v níž musí žalovaná rozhodnout. Pokud se mělo jednat o způsob jak si opatřit prostředky pro život na území České republiky v režimu uloženého zvláštního opatření, soud zdůrazňuje, že celkové okolnosti případu žalobce užití tohoto institutu jednoznačně vylučují, a proto je otázka finančního zajištění v tomto směru naprosto irelevantní. Zároveň nelze opomíjet, že žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem a vízem, tudíž by nemohl legálně pobývat na území České republiky, i kdyby získal prostředky na krátkodobé ubytování, ani Evropskou unii legálně opustit, i kdyby na to měl dostatek finančních prostředků. Žalovaná coby správní orgán přitom není oprávněna dopustit, aby se po území České republiky (schengenského prostoru) pohybovaly osoby, které nedisponují platným cestovním dokladem a vízem, tudíž jsou veškeré úvahy žalobce ohledně možnosti užití zvláštních opatření za účelem vycestování zcela irelevantní, když tato opatření ze všech výše uvedených důvodů nejsou prakticky realizovatelná.
28. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné (tudíž přezkoumatelné) i zákonné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
30. Právnímu zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, který byl žalobci ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 29. 3. 2019, č. j. 41 A 7/2019-19, přiznal soud podle § 35 odst. 9 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobce a náhradu hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT, doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT]; z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 AT a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 7. května 2019

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.